

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Expenduntur partis adversæ argumenta ex sacræ Scripturæ verbis
petita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

moderativa superioritas: num dicere fas est, Concilium Generale quã acephalum, sine Capite consideratum, respectu Capitis, vel potius Papam, Ecclesie Caput, respectu reliqui hierarchici Corporis in Concilio Generali aggregati, habere præminentiam superioritatis?

Quartò. Concilium dici potest aliquantulum acephalum, quando legitimã Papæ auctoritate congregatum, præsidentes quidem habet Legatos seu Nuntios Apostolicos, necdum tamen obtinuit personalem consensum Summi Pontificis, decretorum inibi sancitorum confirmatorum: nam verisimilius est, iustius consensûs dogmaticis sanctionibus auctoritate Pontificiã impertiendi auctoritatem, non esse delegabilem Legatis Apostolicis, sed esse personalem Pontificiã præminentiam indivisibiliter annexam. Quia igitur omnimodæ & consummata in fidei dogmatibus infallibilitatis auctoritas, ex Christi Domini institutione non competit Concilio Oecumenico, nisi quatenus Duo, Caput scilicet, ac reliquum Ecclesie Corpus hierarchicum conferunt. Idcirco Synodus quantumvis Generalis, quoad auctoritatem fidei dogmatum definitivam, non est in statu consummata Synodi, quã formaliter Oecumenicã, quousque ad sanctiones ejusmodi accesserit personalis Papæ consensus.

Nihilominus pro quinto dicendum est, ubi per Summum Pontificem facta est indictio Concilij Generalis, mandato ad universos Christiani Orbis Episcopos, Ecclesie quæ Prælatos directo, atque in vi hujus mandati convenerint Præsules Ecclesiastici, præsidentibus præcipue Pontificis Legatis, Concilium jam esse in statu Oecumenicæ Synodi, quoad Apostolicam huic Divinitus commissam ligandi & solvendi potestatem. Ex tunc enim verificatur, Concilium esse aggregatum vicario Christi nomine, sive Antistitem tali modo coadunatorum Conventum existere insignitum Apostolicæ, vicarium Christi nomen præferentis, auctoritatis caractere. Nec interest, si pauci, si plures sub tali caractere fuerint coadunati ex Orbe Christiano Præsules, Christo Domino Matth. 18. pronuntiantes, se in medio eorum fore, ubi duo vel tres in nomine suo congregati fuerint. Quamvis verò isthac Christi assistentia Præsulibus Ecclesiasticis in nomine ipsius aggregatis, videri possit inferre omnimodam in rebus fidei infallibilitatem: nihilominus quia Christus hanc annexit Duorum, scilicet Capitis, nomen suum vicarium præferentis, ac reliqui hierarchici Corporis consensui: ideo præsumptam talis consensus fuerit personam præstitus à Papa Christi Vicario, Concilium quantumvis Generale ac Oecumenicum, in ordine ad fidei sanctiones non est adhuc in statu perfecto, seu ultimã consummato: tamen Apostolica ligandi & solvendi potestas indefinita Concilio Oecumenico, quã Collegij Apostolici successori à Christo immediatè concessa, antecedenter ad illam consummata, ex personali Pontificis consensu concursu subsistentem omnimodæ infallibilitatis perfectionem,

jam locum habeat, ex quo Concilium in Christi vicario Nomine sub Sedis Apostolicæ Legatorum præsidentia inchoari & continuari cepit. Sub eujusmodi proinde statu est paritas & æqualitas, nullaque adeo superioritas inter Pontificiam potestatem, & Synodum ex Capite per Legatos præsidente, ac reliquo Ecclesie hierarchico Corpore coadunatam.

S. II.

Expenduntur patris aduersa argumenta ex sacra Scripturæ verbis petita.

Primò. Adversarij prætendunt, & quidè merito, formam posteriorum Conciliorum Oecumenicorum petendam esse ex norma Concilij Hierosolymitani, Actorum 15. à v. 6. descripi. At immeritò sublumunt ex v. 17. & 18. ac sequentibus. Iacobum Apostolum, postquam Prophetica ad disquisitionis de Legalibus tunc propositæ decisionem facientia, adduxisset oracula, definitivam & judicariam protulisse sententiam: Propter quod, inquit, ego iudico, non inquietari eos, qui ex gentibus convertuntur ad Deum, sed scribere ad eos, ut abstineant se à contaminantibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. Ex hac igitur Concilij Hierosolymitani normã videtur evinci, quòd definitiva sententia in Synodo Oecumenicã non sit penes Petri successorem. Verùm quis Catholicorum negare auit, Petrum in Concilio Hierosolymitano præsentem, jam prius à Christo obiinuisse Primatum, extitisseque Caput Ecclesie? Quo supposito, quis rursus Catholicorum præsumet negare, Capiti Ecclesie intrã Concilium Oecumenicum convenire officium Præsidentis?

Hoc igitur præsidentie munus in Concilio Hierosolymitano esse à Petro exercitum, præter fundamentum alibi deducendum, ita demonstratur. Etenim is ex Apostolis Præsidis munus in eo Concilio subibat, qui quæstionem ibidem propositam conquestione magnã à Cœtu Concilij prius factã, primus taliter definiit, ut ceteri Apostoli in ejus sententiã uniformiter condescenderent. At legendi sacrum textum cit. cap. 15. Actorum, perspicue constabit: magnã prius conquestione circa propositam controversiam factã, Petrum à v. 7. primum surgentem definiisse quæstionem, dicendo vers. 10. Nunc ergo (oraculis Divinis in contextu recensitis ita se habentibus) quid tentatis Deum, imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque Patres nostri, neque nos portare potuimus? Quã sententiã per Petrum prolata, sacer contextus dicit vers. 12. tacuisse omnem multitudinem, in signum scilicet consensûs. Quamvis proinde Petrus, dum conquestio fiebat, non legatur primus fuisse locutus, secus tamen est, ubi deveniebatur ad definitionem, quæ primò debetur Præsidi.

Neque huic muneri derogatur, licet Paulus, Barnabas & Iacobus post Petrum locuti fuerint, quia ex sacro contextu rursus constat, hos Apostolos condescendisse in Petri

Constituta
Hierosolymitana
CIVIL

sententiam: specificè verò Iacobum Hierosolymorum Antistitem subijciendo, Divinis Oraculis, Petrique sententiæ conformiter scribendum esse gentibus ad fidem Christi conversis, in hoc suscepisse munus quasi executoris.

9. *Secundò.* Replicabitur ex parte adversâ. Apostolos & Seniores juxta sententiam à Iacobo pronuntiatam scribendo ad gentes fidem Christi professas, *vers. 23.* talem efformasse Epistolam Synodalem: *V. sum est spiritus sancto, & nobis, nihil ultra vobis imponere oneris, quam hæc necessaria, ut abstinatis vos ab immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, & fornicatione.* In quâ Synodali Epistola nullam fuisse habitam rationem Petri præminentia, quod meritò faciendum fuisset, si Petro convenisset aliqua supra Concilium superioritas. Verùm quia Concilium Hierosolymitanum erat Oecumenicum ex Petro seu Capite Ecclesiæ, ac reliquis Apostolis, delegationem Apostolicæ auctoritatis licet *personalem, & cum ipsis extinctam prærogativam præferentibus consistens:* ideo facile conceditur, Petro nullam fuisse præminentiam super eâ Synodo: neque enim quæsitio est in præsentia de superioritate Papæ supra Oecumenicam, sed supra acephalam Synodum; uti neque ex eo aliqua evincitur præminentia, quod Iacobus primus videatur fuisse in hoc, ut sententia definita scriberetur ad Ecclesiam Antiochenam. Quemadmodum enim Regis in Comitibus regni sui generalibus præsentia nihil derogat, quod ubi Ordinum consilia & vota sunt collecta, Rex decernat exinde ex Regiæ Majestatis sui auctoritate: indeque verò regni primus Cancellarius decretum scribendum demandet: sic neque præsentia Petri officere potuit, quod Iacobus Apostolus urbis Hierosolymitanæ (intra quam celebrabatur illud Oecumenicum Concilium) Antistes in *via executionis, judicavit primus, gentes ad Deum convertas, juxta definitionem à Petro jam pronuntiatam, non esse per Legalia inquietandas, sicque ipsam scribendum esse.* Quia igitur neque corporis physici, neque Hierarchici à Capite seorsim spectati, potest aliqua supra Caput, in Concilio Oecumenico præsidis munere fungi consuetum, esse superioritas, idcirco ex præallegatâ Concilij Hierosolymitani normâ evincitur, non Synodum præcisè sine Capite spectatam, supra Papam, Petri successorem, sed hunc erga Concilium qua acephalam, habere superioritatem.

10. *Tertiò.* Pars adversa suam prætensionem contendit firmare ex *Actorum 20.* *Attendite vobis (inquit Paulus) & universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei.* Quæ verba Apostoli vel maxime locum habent in Episcopis collectivè sumptis, seu aggregatis in Concilio Generali. At in Ecclesia, cujus regenda potestas attribuitur Episcopis, in Concilio præsertim Generali aggregatis, includitur etiam Papa. Ergo potestas gubernativa Episcoporum extenditur etiam ad Papam.

11. Verùm sicuti in Comitibus publicis alicujus

Regni, cujus Rex est Caput Monarchicum, conferuntur equidem in unum universæ Regni gubernativæ potestates, de quibus verè dicitur, esse postas ad regendum totum regnum; nequit tamen hinc concludi, eorum potestates gubernativas, etiam in unum collatas, protendi supra Regem, maxime cum ex isto seu *mediate, seu immediate* sint derivatæ universæ illorum potestates, sintque ab ipomet Rege ad Comitibus publica convocata, in ordine ad consulendum publico Regni bono, ad quod ex *intrinseco suo sine transcendentali* ordinantur cunctæ particularium regiminum jurisdictiones *civiles ac politice.* Et hinc per status politicos, eorumque Ordines in Comitibus cum Rege congregatos, fit quædam *extensiva* cujuspiam Bono publico perquam proficua majoritatis, ad regiam potestatem accessio, quæ tamen majoritatis *supereminenter*, quoad *intensivam* alicujus majoritatis superiorem excellentiam, continetur universim in ipsâ Regiæ Majestatis præcelsentiâ. Nec adeò dicere fas est; Comitibus Regni, esse supra Regem, si hic sit Monarcha, sed hunc esse supra Comitibus.

Pro quarto igitur pari ratione dicendum est, si universæ cunctorum etiam totius Orbis Christiani Episcoporum jurisdictiones intra Concilium Generale aggregantur in unum, cum suo ad universale Ecclesiæ Bonum *intrinseco & transcendentali* ordine; inde quidem resultaret *extensiva* quædam majoritas, publicæ Ecclesiæ utilitati, ac regimini universali perquam accommodata & proficua, ut propterea Pastor Oecumenicus in publicis Ecclesiæ necessitatibus obstringatur ad talem Generalem convocationem auctoritate Christi vicariâ indicendam. Nihilominus tota illa ex jurisdictionibus Ecclesiasticis in in unum collatis resultans *extensiva* majoritas *supereminenter* contineretur in Oecumenicâ Papæ auctoritate: quippe cum ex istâ cunctæ reliquæ inter Episcopos dispersitæ jurisdictiones eatenus deriventur, ut earundem consortes, seu agni Christi, quoad *cunctam moralitatis lineam*, semper subdantur Oecumenico Summi Pontificis Pastoralis officio. Et quia universorum etiam Episcoporum jurisdictiones in unum Concilium collatæ extrahi haudquaquam possunt à *moralitatis* lineâ, intra quam Pontificiæ auctoritati, ejusque Clavibus, super quocumque in terris ad Regnum Cælorum seu militans seu triumphans ordinabili *moralis*, competit indefinita ligandi & solvendi potestas: idcirco hæc universæ Episcopales jurisdictiones in unam Synodum, quâ *præcisivè* acephalam conjunctæ, secundum *intensivam* majoritatem superioris ordinis, Capitis scilicet propriam præminentiam, superexceduntur à Papali Oecumenicâ potestate. Et licet Concilio generali, quâ *formaliter* Oecumenico, unâ cum Capite scilicet spectato, ex *Matth. 18. cap.* peculiaris adhuc promittatur ligandi & solvendi auctoritas universalis, hæc tamen nequit major & universalior esse, ac sit illa, quæ soli Petro, ejusque adeò successori Pontifici Romano Dicitur

vinitus competit, nec adeo Concilium e-
tam quā Oecumenicum, unā cum Capite
spectatum, potest habere majoritatem jurif-
dictionis, sive superioritatis erga Papam.

Quintō. Urgebit Adversarij Auctoritatem
Conciliorum probari peculiariter ijs omnibus
Scripturæ locis, quibus Ecclesia circa fidem
errare non posse, demonstratur. Cū enim
Concilium repræsentet Ecclesiam, necessum
esse, ut, quemadmodū Ecclesia, ita & Con-
cilium ab omni erroris circa fidem periculo
absit. In cujusmodi adeo infallibilitatis con-
summata prærogativā Concilium superemi-
nere Papæ solitariè spectato. Verum equidem
est, tanto honore Christum esse dignatum
suam Ecclesiam, adeoque Concilium ejusdem
integraliter repræsentativum, ut hoc superemi-
neat in consummata infallibilitatis in fidei dog-
matibus decidendis prærogativā; attamen
sicut Ecclesia absolutè sumpta, nequit intelligi
sinè Capite, sic neque Concilium, quā Uni-
versalem Ecclesiam repræsentans, est intelli-
gibile, quin informatū sit Oecumenico Chri-
sti vicario caractere, Summi Pontificis pro-
prio. Cujus proinde per suum personalem
consensum ad Concilij dogmaticas sanctiones
accessio est prorsus necessaria, ut istæ obtine-
ant consummatæ etiam quoad nos infallibili-
tatis prærogativam; uti patet ex antecedentibus.
Et hinc Concilium non jam acephalum, sed
quā ipsum Papam, Ecclesiæ Caput ejusque
ex Apostolicæ auctoritatis caractere pro-
fluentem consensum substantialiter includens,
habet quidem aliquam majoritatē consumma-
tā & ultimata in Ecclesiā circa fidei dogmata
infallibilitatis. At quia ista majoritas non est
jurisdictionis, sed præminentie cuiuspiam
super Spiritū sancti, ac Christi assistentiā
fundatā: idcirco ne Oecumenico quidem
Concilio competit stricta & propriè dicta
supra Papam superioritas, jurisdictionis
nempe majoritatem importans.

§. III.

Papæ supra Concilium præcisivè acepha-
lum superioritas ostenditur ex Deuter.
17. cap.

14. **N**am primò decernitur in hoc sacro textu,
ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti
legibus judicialibus decidendæ, in quibus va-
riabant fortè judicia, seu tribunalia sæcularia,
deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis,
& ad judicem, qui judicaret judicij Verita-
tem, jus scilicet Divinā judiciali lege conten-
tum, applicando ad causæ controversiæ statum.
Hi ergo Sacerdotes cum judice, nempe Sum-
mo Pontifice in loco Sanctuarij congregati,
consciabant Ecclesiasticum Veteris Testa-
menti Concilium, in quo præsidebat Summus
Sacerdos. Atqui ad hunc in eo Concilio spe-
casse definitivam sententiam, evincitur ex
cit. 17. cap. Deuter. v. 12. ubi sic habetur:
*Qui autem superbierit, nolens obedire sacerdotis
imperio & judicis decreto, morte morietur. Pari
ergo ratione in Concilij Novæ Legis pertinet
ad Summum Pontificem, proferre definitivam*

sententiam. Hæc autem prærogativa præ-
sidentie auctoritatem importans, necessariò
infert, quandam superioritatis super Con-
cilij Corpore majoritatem.

Excipient pro secundo fortassis Adversarij
cum Tostato Abulensi *quæst. 4. in cit. cap. 17.*
Deut. Veteris Testamenti Sacerdotem Sum-
161. mum, tanquam præsidem, nomine & con-
*29. sensu Concilij protulisse sententiam: quomodo
in Novi quoque Testamenti Concilij Oe-
cumenicis, Papam nomine totius Concilij ex
suffragijs Patrum definire ac decernere; veluti
praxis doceat, conformiter normæ Concilij
Hierosolymitani Actuum 15. descripti, ubi non
Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ
nomine nescitur fuisse latum decretum sub
hoc tenore: *V. isum est Spiritui sancto, & nobis &c.*
Quemadmodū igitur inepta foret conse-
quentia, quā Dux Venetorum ex eo, quod
nomine totius Senatūs proferat sententiā de-
finitivam, inferretur, esse superior toto Sena-
tu, quin potius hic dicendus sit illo major: sic
ex eo argumento haud concludi, Papæ supra
Concilium, sed hujus potius super Papā su-
perioritatem seu majoritatem, cū reverè
quisque minor dicendus sit illo, ex cujus no-
mine & auctoritate exercet judicium, seu
proferat sententiā judicariam. Quamvis pro-
inde Deut. 17. proclametur reus mortis,
qui non obedierit Sacerdotis (non Concilij)
imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine,
ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo
Sacerdote latum, non reducebatur in istum,
nisi quatenus erat repræsentans totum Con-
cilium, sicque adeo hujus præminentia debe-
bat in ipso fuisse repræsentata. Pari igitur
ratione Papam Concilio Oecumenico præ-
sidentem, ita nomine Synodi proferre defini-
tivam sententiam, ut illum sit repræsentans,
Divo etiam Augustino inculcante, quod Pa-
pæ summa prærogativa competat ipsi quā re-
præsentanti Ecclesiam.*

16. Pro hujus exceptionis refutatione, oportet,
pro tertio discernere varios status Ducum
seu Principum tum politicorum, tum Ec-
clesiasticorum. *Vnus* namque Ducis, v. g. Ve-
neti, status est, ut non tantum sub primævâ sui
origine, vel etiam in hujus ad sui personam
derivatione, sed in cunctis actibus publicis
suam accipere debeat auctoritatem ex Com-
munitatis, aut Senatūs, quem repræsentat, vo-
to communi. Talis proinde Ducis potestas
integra est in colligendis votis singularibus,
dijudicandâque, unâ cum alijs, fortasse votorū
majoritate, juxta quam ita subsistet votum
commune Senatūs, seu Communitatis, ut ex
hujus auctoritate, non ex sua propria præ-
minencia, definire debeat. In tali igitur
statu præminencia Ducis nullam infert su-
perioritatem super Senatu, sed hujus potius
auctoritas importat superioritatem supra suo
Duce seu Præside. *Alter* Principatūs seu Du-
catūs status est, ut in sua prima origine omni-
modam potestatem suam, seu Ducalem, seu
Regiam acceperit ex Communitate, cui per
jus naturæ competeat politica Regia autho-
ritas, vel per se ipsam exercenda, vel trans-
fun-

Constituta
GVI